

EQUIDISTÀNCIA: REYKJAVÍK

Enmig del camí cap a enlloc, troba una cabina de telèfon. Hi entra.

Allà dins, dret, en una de les poques postures que aquell metre quadrat pot allotjar, el fred es queda estàtic. Palplantat, fa una volta sobre si mateix, i així contempla el fora des dels tres-cents seixanta graus de la circumferència que acaba de dibuixar amb la punta del nas. A l'altra banda del vidre neva. Sobre la cabina s'ha acumulat una muntanyeta de més d'un pam, com una piràmide coberta de neu d'un Egipte polar.

A fora, el paisatge li fa pensar que aquell petit recipient on es troba està empaperat de postals de Nadal gegants. Si fos una escena de pel·lícula, tot allò que una càmera normal —per qüestions tècniques— no captaria, semblaria falsejat per destacar: la neu que cau, intermitent, suspesa per sempre més pel glaç de l'instant fotogràfic, decorant així el fons de l'escenari, ple de puntets blancs que recorden que ja és desembre. El terra amaga el secret del color de les llambordes, que mai sabrem si són de granit, pedra o pissarra, però tant se val. Ara tot està colgat de blanc i ple de marques de petjades cap a infinites direccions, cosa que indica que es tracta d'un escenari conegut —podries fixar-te en la forma d'unes soles de sabates i seguir-ne el rastre fins a trobar els peus que les porten, però això no seria possible, perquè la neu de seguida les esborra i és així com els amants queden

impunes. Totes les cases tenen els llums oberts, es tracta d'una llum tan groga que li recorda que deu ser l'únic d'aquí que no té llar de foc; perquè és inimaginable creure que malgrat tants graus sota zero al carrer, allà dins les noies es passegin sobre la moqueta descalces i amb calcetes, i amb unes samarretes tan fines que els tirants els rellisquen per les espatlles, i els descobreixen els mugrons. Al bell mig de la plaça, hi ha una estàtua que només es veu d'esquena i és daurada —això fa pensar que aquell senyor devia ser important, perquè si no ho fos gaire potser seria de bronze o de plata—, porta un abric cordat a la cintura amb uns plecs prou realistes i té un pentinat antic. Tota la plaça està envoltada d'uns arbres que són exactament iguals que bronquis de cap per amunt. Allà al mig hi ha un banc que espera l'estiu, perquè sap que fins aleshores ningú gosarà enfonsar el seu cul sobre la neu que ara li fa de coixí.

A la lleixa que hi ha sota l'aparell auricular hi ha una ampolla buida de Brennivin, l'agafa i se l'acosta al nas; li ve una lleugera olor de patata i de comí. Si n'hagués quedat un glop se l'hauria begut, per matar el fred.

Els dits se li belluguen nerviosos dins els guants. S'ajunten tots alhora formant un puny i després s'estiren tant com poden, formant dues estrelles de mans tensades. Porta estona dret i sense moure's. Sap que té gebre als cabells i els llavis tirant a blaus. A fora, arrenca un vent que s'emportaria qualsevol nen sense pedres a les butxaques.

Ara els ulls topen amb una llista precisa dels números dels prefixos internacionals, busca aquells que estan al costat de les banderetes que coneix, però el que necessita ja se'l sap.

Els dits comencen a preparar la ruta mental del número que han de marcar: dos saltirons sobre el zero, una línia diagonal cap a l'u, una recta a la dreta cap al tres, avall directe i picar el nou, a l'esquerra es troba el set i així anar fent.

Amb la mà esquerra es treu el guant de la mà dreta, perquè són tan gruixuts que si no marcaria tres números a la vegada. Acosta el braç al marcador, però quan ja el té a tocar dels dits, l'enretira com si algú l'acabés d'enxampar a punt de robar una cosa molt barata. Ajup el cap, tanca els ulls i es frega el front. Torna a acostar-hi el braç, comença a marcar fins que sent el primer to. L'espanta el moment en què els tons intercalats amb silencis es convertiran en una veu. Penja l'auricular, es posa el guant i surt corrents. S'allunya uns metres de la cabina i de cop i volta, embolicat de neu, torna enrere i entra a la cabina, es treu el guant i marca els números esperant només que els tons intercalats amb silencis es tornin veu.

Tuuuuuuuuut

...

Tuuuuuuuuut

...

Tuuuuuuuuut

—Sí? —diu la veu.

—Sóc jo.

—...

—...

—On ets? sento algú que xiula.

—Sóc a Reykjavík.

—Reykjavík?

—Sí.

—...

—Abans de marxar, vaig agafar un mapa i vaig fer una línia. Des de casa teva a aquí, Reykjavík és el punt més allunyat.

—Però...

—No, si t'hi fixes, només que m'allunyés uns quilòmetres d'aquí, només que anés al poble del costat, ja tornaria a ser una mica més a prop de tu. Els quilòmetres començarien a restar, i si volés amb avió cap a l'altra banda ja no seríem tan lluny com ara.

—Potser sí.

—Sé que vam dir que no ens trucaríem.

—...

—Que seria injust per l'altre.

—Per què xiulen?

—És el vent. Estic sol, en una cabina del carrer.

—...

—Abans de decidir-me a trucar he pensat sobre el que em vas dir l'última vegada de la teva àvia. Allò de les trucades i que no li agradava que mentre ella estava fent coses, de sobte, sonés el telèfon i s'hagués de concentrar en allò que li deia l'altre, sense que ella ho hagués pogut triar. I a sobre, si es tractava d'una cosa important, l'altre jugava amb l'avantatge d'haver pogut pensar-se bé el que voldria dir, triant les millors paraules i els millors arguments, i en el moment del dia que més bé li anava; mentre que ella potser, just en aquell moment, estava aguantant el telèfon amb els guants de cuina plens de sabó.

—És veritat.

—Però jo no vull que sigui així. Si tu vols, no cal que em diguis res.

—...

—Per què no m'escrius algun dia?

—...

—M'agradaria rebre una carta teva, la podria portar a la butxaca, i la podria llegir tantes vegades com volgués, seria com sentir-te parlar per telèfon, però en silenci.

—Per què m'has trucat si no t'importa que no parli?

—No ho sé. Potser perquè moltes vegades al dia penso en allò que deus estar fent, si estaràs al cine o prenent el sol al terrat o cuinant o no sé...; però al final sempre acaben sent només imaginacions meves, i saber que ara tens el telèfon a l'orella és el més real que puc tenir de tu.

—Escolta, ara penjaré, d'acord?

—...

—Una cosa.

—Sí?

—... no, res... que no surtis mai sense un abric.

—M'escriràs?

—... no ho sé.

I com movent-se a càmera lenta, penja l'auricular, es posa el guant, surt de la cabina i comença a petjar el camí, amb la tranquil·litat que la neu esborrarà les marques i ningú el podrà seguir.